

1

Адвокатската кантора „Финли и Фиг“ често се представяше като „бутикова фирма“. Подвеждащото название редовно се вмъкваше във всекидневните разговори и дори се появяваше в рекламните листовки, разпространявани от партньорите в търсене на клиенти. При умела употреба то създаваше впечатлението, че „Финли и Фиг“ е нещо повече от обичайните мърляви фирмички. Бутикова – тоест малка, талантива и специализирана в дадена област. Бутикова – тоест изискана и модерна, както личеше от френския произход на думата. Бутикова – тоест напълно доволна да бъде малка, процъфтяваща и достъпна само за подбрани щастливци.

Наистина беше малка; останалото нямаше нищо общо с реалността. „Финли и Фиг“ се занимаваше предимно със злополуки – всекидневен досаден труд, който не предполагаше особени дарби или умения и не можеше да се нарече изискан или секси. Кантората беше малка, защото не можеше да си позволи да се разрасне. Никой не желаше да работи в нея – включително двамата ѝ собственици. Дори местоположението ѝ говореше за унило всекидневие и незначителност. Виетнамският салон за масажи отляво и ремонтната работилница за косачки отдясно даваха да се разбере от пръв поглед, че „Финли и Фиг“ едва крета. Точно отсреща имаше друга бутикова фирма – омразната конкуренция, – а зад ъгъла дебнеха още адвокати. Всъщност кварталът гъмжеше от тях. Някои работеха сами, други в малки кантори, трети в подобни бутикови фирми.

„Финли и Фиг“ се намираше на Престън Авеню – оживена улица със стари едноетажни къщи, в които днес се развиваха всевъзможни търговски дейности. Предлагаха се стоки (алкохол, почистващи препарати), услуги (правни, зъболекарски, ремонтни, масажи) и кулинарни изделия (енчилади, баклава и пица за къщи). Оскар Финли бе спечелил сградата от един съдебен процес преди двацет години. Липсата на престижност донякъде се компенсираше от удобното местоположение. Само на две крачки беше кръстовището на Престън Авеню, Бийч Авеню и Трийсет и осма улица – хаотичен възел от асфалт и прелиташа автомобили, гарантиращ поне по една добра катастрофа на седмица. Приходите идваха от злополуки, станали само на стотина метра от кантората. Други адвокатски фирми – били те бутикови или не – често бродеха наоколо да търсят евтина и удобна сграда, откъдето прегладнелите им адвокати да чуват скърцането на спирачки и трясъка на ламарини.

Разбира се, при наличието на двама партньори бе задължително единият да бъде обявен за старши, а другият за младши. Старши партньорът се наричаше Оскар Финли – шейсет и две годишен ветеран от суровите битки в безброй дела, събирани по неприветливите чикагски улици. Някога Оскар бе работил като уличен полицаи, но го изгониха заради склонност към насилие. Едва не попадна в затвора, но навреме налучка верния път и постъпи в колеж, после завърши право. След като нито една фирма не пожела да го наеме, той основа своя собствена и започна да води дела за каквото му падне. Трийсет и две години по-късно просто не можеше да повярва, че е прахосал толкова много време за закъснели дългове, смачкани автомобилни брони, битови злополуки и скорострелни разводи. Все още живееше с първата си съпруга – ужасяваща жена, срещу която непрекъснато му се искаше да заведе дело за развод. Но не можеше да си го позволи. След трийсет и две години адвокатска дейност Оскар Финли не можеше да си позволи каквото и да било.

Младши партньорът му – а Оскар обичаше да казва: „Ще поръчам на младши партньора си да се заеме с това“, когато се опитваше да впечатли съдиите, другите адвокати и най-вече евентуалните клиенти – се наричаше Уоли Фиг, четирийсет и пет годишен. Уоли се смяташе за печен юрист и цветистите му реклами обещаваха всякакъв вид агресивно поведение: „Ние се сражаваме за правата ви!“, „Застрахователните компании треперят от нас!“ и „Не си поплюваме“. Подобни лозунги можеха да се зърнат по паркови пейки, междуградски автобуси, таксите, листовки за гимназиални футболни мачове и дори по уличните стълбове, макар че това нарушаваше няколко общински наредби. Рекламите обаче не стигаха до двете най-важни територии – телевизията и билбордовете. Уоли и Оскар все още спореха по този въпрос. Оскар отказваше да харчи пари – и телевизията, и билбордовете бяха ужасно скъпи, – а Уоли продължаваше да крои планове. Мечтата му беше да се види как излиза усмихнат и гладко сресан по телевизията, за да обсипе с ужасни обвинения застрахователните компании и да обещае огромни обезщетения на страдалците, проявили мъдростта да позвънят на неговия безплатен номер.

Но Оскар не искаше да плати дори за билборд. А Уоли вече си бе избрал мястото. Само на шест пресечки от кантората, на ъгъла на Бийч Авеню и Трийсет и втора улица, високо над уличното движение върху покрива на четириетажна жилищна сграда – там беше най-съвършеният билборд в Чикаго. В момента рекламираше бельо (с доста приятна девойка, трябваше да се признае), но по всичко личеше, че е създаден специално за името и образа на Уоли. Оскар обаче упорито отказваше.

Уоли бе получил правното си образование в престижния Чикагски университет. Оскар – в някакво вече несъществуващо учебно заведение, предлагало навремето вечерни курсове. И двамата бяха взели изпита за правоспособност едва от третия опит. Уоли имаше вече четири раз-

вода; Оскар можеше само да си мечтае. Уоли жадуваше за големия удар, за голямото дело с хонорари за милиони. Оскар жадуваше само за две неща – развод и пенсия.

Как двама толкова различни мъже бяха станали партньори в старата къща на Престън Авеню, бе съвсем друга история. А как устояваха на всекидневното изкушение да си извият взаимно вратовете, беше пълна загадка.

Ролята на арбитър в споровете им играеше Рошел Гибсън, едра чернокожа жена с поведение и житейски опит от улиците, където бе израснала. Мис Гибсън се грижеше за фасадата – телефона, приемната, бъдещите клиенти, идващи с надежда, и недоволните, напускащи с гръм и трясък, редките машинописни услуги (макар шефовете ѝ отдавна да бяха разбрали, че ако искат да се напише нещо, най-добре е сами да си свършат работата), фирменото куче и най-вече непрестанните свади между Оскар и Уоли.

Преди много години мис Гибсън бе пострадала при автомобилна злополука по чужда вина. После бе задълбочила проблема си, като бе наела адвокатската фирма „Финли и Фиг“, макар и не по свой избор. Двайсет и четири часа след злополуката, натъпкана с болкоуспокояващи и стегната в шини и гипсове, тя се свести и зърна над болничното си легло ухилената месеста физиономия на адвокат Уолис Т. Фиг. Той беше облякъл бледосиня престилка, носеше стетоскоп на врата и умело играеше ролята на лекар. Уоли я подлъга да подпише пълномощно, обеща ѝ звездице от небето и се изниза от стаята също тъй тихомълком, както бе влязъл, после се зае да съсипе делото. В крайна сметка мис Гибсън получи четирийсет хиляди долара, които съпругът ѝ пропи и пропиля на комар за броени седмици, а това доведе до дело за развод, поето от Оскар Финли. Той уреди и молбата ѝ за обявяване на фалит. Мис Гибсън не остана с особено добро впечатление от двамата адвокати и заплаши да ги съди за некомпетентност. Това

ги стресна – вече си бяха патили от подобни дела – и те положиха всички усилия да я укротят. С нарастването на неприятностите ѝ тя се превърна в постоянно украшение на кантората и след време тримата почнаха да се погаждат.

Не беше лесно да работиш като секретарка във „Финли и Фиг“. Заплатата беше ниска, клиентите предимно неприятни, работното време дълго, другите адвокати се държаха грубо по телефона, но най-лошото бе да общуваш с двамата партньори. Оскар и Уоли се опитаха да наемат зрели служителки, но възрастните дами не издържаха на напрежението. Изпробваха по-млади, но бяха дадени под съд за сексуален тормоз, когато Уоли не устоя и пусна ръка на една едрогърда хубавица. (Отърваха се с извънсъдебно споразумение за петдесет хиляди долара; имената им попаднаха в местния вестник.) Рошел Гибсън случайно присъстваше в кантората една сутрин, когато поредната секретарка напусна с шумен скандал. Докато телефонът звънеше, а партньорите си крещяха, мис Гибсън мина в приемната и успокои положението. После направи кана кафе. На следващия ден пак дойде, на по-следващия също. Осем години по-късно тя продължаваше да се грижи за фирмата.

Двамата ѝ синове лежах в затвора. Уоли бе водил защитата им, но, откровено казано, никой не би могъл да ги спаси. Още като юноши и двамата му създаваха работа с непрестанните си арести за притежание на наркотици. Обвиненията ставаха все по-сериозни и Уоли усърдно ги предупреждаваше, че са тръгнали към затвора или ковчега. Казваше същото и на мис Гибсън, която не можеше да излезе на глава с момчетата и често се молеше да попаднат зад решетките. Когато полицията разби тяхната мрежа за продажба на крек, двамата получиха по десет години. Уоли успя да намали наполовина исканата двайсетгодишна присъда, но не дочака признателност от момчетата. Рошел му благодари през сълзи. Въпреки всичките не-

приятности Уоли никога не поиска от нея хонорар за услугите си.

В дългия живот на Рошел Гибсън имаше много сълзи и значителна част от тях бяха пролети зад затворената врата на кабинета на Уоли. Той я съветваше и се опитваше да ѝ помогне, доколкото можеше, но главната му роля бе да я изслушва. А при безредния живот на Уоли ролите лесно можеха да се разменят. След провала на последните му два брака мис Гибсън го насърчи да не се отчайва. Когато започна да прекалява с пиенето, тя пак разбра и не се побоя да го упрекне. Макар да се караха всекидневно, караниците им винаги бяха краткотрайни и често помагаха да си изяснят позициите.

Понякога и тримата във „Финли и Фиг“ ходеха наежени или накупени – най-често заради пари. Пазарът просто бе претоварен; твърде много адвокати кръстосваха улиците.

Последното нещо, от което се нуждаеше фирмата, бе още един юрист.

2

Дейвид Зинк слезе от метрото на гара „Куинси“ в центъра на Чикаго и успя да се смъкне надолу по стъпалата към Уелс Стрийт, но нещо не беше наред с краката му. Ставаха все по-тежки, а стъпките му все по-бавни. Той спря на ъгъла на „Уелс“ и Адамс Стрийт и озадачено се вгледа в краката си. Нищо особено – все същите стандартни черни обувки с връзки, каквито носеха всички мъже във фирмата и дори две-три от жените. Дишаше тежко и въпреки студа усети влага под мишниците си. Беше на трийсет и една, със сигурност твърде млад за сърдечен удар, и въпреки изтощението от последните пет години бе привикнал да живее с умората. Или поне така си мислеше.

Зави зад ъгъла и погледна Тръст Тауър, лъскав фалически монумент, извисяващ се на триста метра в небето сред облаци и мъгла. Когато спря и вдигна очи нагоре, пулсът му се ускори и той усети, че му призлява. Чужди тела минаваха устремено край него и го докосваха. Той прекоси Адамс Стрийт заедно с тълпата и продължи напред.

Фоайето на Тръст Тауър беше високо и открито, с изобилие от мрамор, стъкло и неразбираеми скулптури, създадено с цел да вдъхне и осигури топлина, но всъщност хладно и зловещо, поне за Дейвид. Шест ескалатора мъкнеха орди от уморени бойци към техните офиси и кабинети. Дейвид се опита да се насочи към най-близкия, но краката не го слушаха.

Той седна на едно кожено кресло до купчина големи боядисани камъни и се помъчи да разбере какво става с него. В навъсеното утро наоколо притичваха хора с мрачни лица и безизразни погледи, вече притиснати от стреса, макар че часът бе едва седем и половина.

Думата „пречупване“ определено не е медицински термин. Експертите използват по-сложен език, за да опишат момента, когато един изтормозен човек прекрачва границата. Това може да стане за част от секундата вследствие на някакво ужасно травматично преживяване. А може и да бъде последната капка, печалната кулминация на натиска, който расте ли, расте, докато умът и тялото бъдат принудени да потърсят освобождение. Пречупването на Дейвид Зинк спадаше към втория вид. След пет години неистов труд с колеги, които мразеше, тази сутрин с него се случи нещо, докато седеше край боядисаните камъни и гледаше как тълпите добре облечени зомбита се изкачват нагоре към поредния ден на безсмислен труд. Той се пречупи.

– Хей, Дейв, нагоре ли си? – подвижна някой. Беше Ал от антитръстовия отдел.

Дейвид намери сили да кимне с усмивка и да промърмори нещо, после стана и последва Ал, без сам да знае

защо. Когато стигнаха до ескалатора, Ал беше на крачка пред него и говореше за снощния мач на „Блекхоукс“. Дейвид само кимаше, докато се изкачваха през фоайето. Под тях се задаваха десетки самотни фигури с тъмни палта – още млади адвокати, мълчаливи и мрачни като гробари на зимно погребение. Дейвид и Ал се присъединиха към една от групите пред асансьорите на първия етаж. Докато чакаха, Дейвид слушаше приказките за хокея, но светът наоколо се въртеше и той усещаше, че пак му призлява. Бързо се натъпкаха в асансьора заедно с твърде много народ. Тишина. Всички мълчаха. Никой не проговаряше; никой не поглеждаше другия.

Дейвид мълчаливо си обеща: „Това е последното ми пътуване с този асансьор. Кълна се.“

Асансьорът потрепваше и бръмчеше, после спря на осемдесетия етаж, територията на „Роган Ротбърг“. Слязоха трима адвокати, които Дейвид познаваше по физиономия, но не и по име и в това нямаше нищо чудно, защото за фирмата работеха шестстотин адвокати, разпръснати между седемдесетия и стотния етаж. На осемдесет и четвъртия слязоха още двама в тъмни костюми. Докато асансьорът продължаваше нагоре, Дейвид се обля в пот и започна да се задъхва. Мъничкият му кабинет се намирал на деветдесет и третия етаж и колкото повече се приближаваше към него, толкова по-бясно удряше сърцето му. Още мрачни мъже слязоха на деветдесетия и деветдесет и първия етаж и при всяко спиране Дейвид се чувстваше все по-изнемошял.

На деветдесет и третия в кабината бяха останали само трима – Дейвид, Ал и една жена, която наричаха зад гърба ѝ Скатавката. Асансьорът спря, раздаде се мелодичен звън, вратата се отвори безшумно и Скатавката излезе. Ал също. Дейвид не помръдваше; всъщност не можеше да помръдне. Секундите отлитаха. Ал се озърна през рамо и каза:

– Хей, Дейв, нашият етаж е. Идвай.

Никаква реакция от страна на Дейвид, само тъп и без-смислен поглед на човек, попаднал в чужд свят. Вратата започна да се затваря. Ал пхна куфарчето си в процепа.

– Дейвид, добре ли си?

– Нищо ми няма – измънка Дейвид и намери сили да направи две крачки.

Вратата се отвори, звънчето издрънка отново. Той излезе от асансьора и се озърна нервно, сякаш за пръв път виждаше това място. Всъщност го бе напуснал само преди десет часа.

– Виждаш ми се бледен – каза Ал.

На Дейвид му се зави свят. Чуваше гласа на Ал, но не разбираше какво казва. На няколко крачки от тях Скатавката ги гледаше озадачено. Ал каза още нещо, дори протегна ръка, вероятно за да помогне. Изведнъж Дейвид се завъртя и вкаменените му крака оживяха. Побягна към асансьора и с един скок се озова в кабината, преди вратата да се затвори. Последното, което чу откъм коридора, бе стреснатият глас на Ал.

Когато асансьорът потегли надолу, Дейвид Зинк се разсмя. Световъртежът и призляването бяха изчезнали. От натиска върху гърдите нямаше и следа. Беше го направил! Най-после! Напускаше робските владения на „Роган Ротбърг“ и се сбогуваше с кошмара. От хилядите жалки сътрудници и младши партньори в този чикагски небостъргач именно той, Дейвид Зинк, бе проявил смелостта да си тръгне в това мрачно утро. Седна на пода в празния асансьор, загледа с широка усмивка как червените номера на етажите се сменят светкавично и се помъчи да овладее мислите си.

Хората: 1) съпругата му, лишена от ласки жена, която искаше да забременее, но нямаше как, защото мъжът ѝ бе твърде уморен за секс; 2) баща му, виден съдия, който почти насила го прати да учи право, и то не къде да е, а в Харвард, защото самият той бе учил там; 3) дядо му, семейният тиранин, който бе изградил от нулата огромна фирма в

Канзас Сити и дори на осемдесет и две продължаваше да работи по десет часа на ден; и 4) неговият шеф и надзорник Рой Бартън, надут смотаняк, който крещеше и ругаеше по цял ден и Дейвид Зинк едва ли бе срещал в живота си по-жалка личност. При мисълта за Рой Бартън той пак се разсмя.

На осемдесетия етаж асансьорът спря и две секретарки понечиха да се качат. Като зърнаха Дейвид да седи в ъгъла с куфарче до себе си, те спряха за миг. После влязоха предпазливо и изчакаха вратата да се затвори.

– Добре ли сте? – попита едната.

– Много добре – отвърна Дейвид. – А вие?

Отговор не последва. Вдървени и мълчаливи, секретарките изтърпяха краткото слизване до седемдесет и седмия етаж. Когато Дейвид отново остана сам, изведнъж го обзе страх. Ами ако тръгнаха след него? Ал несъмнено щеше да иде право при Рой Бартън и да докладва, че Зинк е изтрещял. Какво щеше да направи Бартън? За десет часа беше планирана важна среща с недоволен клиент, голяма клечка от някаква корпорация; всъщност, както щеше да съобрази по-късно Зинк, най-вероятно именно този сблъсък бе последната капка, довела до неговото пречупване. Рой Бартън беше не само злобен въздухар, но и страхливец. Нуждаеше се от Дейвид Зинк и останалите, за да се скрие зад гърбовете им, когато клиентът пристигнеше с дълъг списък съвсем основателни жалби.

Рой можеше да прати охраната по петите му. Тя включваше обичайния контингент от застаряващи униформени портиери, но също така и фирмения шпионски кръг, който подменяше ключалки, записваше всичко на видео, действаше в сянка и провеждаше всевъзможни тайни акции, за да държи адвокатите в правия път. Дейвид скочи на крака, вдигна куфарчето и се загледа нетърпеливо в примигващите номера. Асансьорът лекичко се разтърсваше, спускайки се през центъра на Тръст Тауър. Когато спря, Дейвид слезе и се втурна към ескалаторите, все още претъп-

кани с устремени нагоре хора. Ескалаторите надолу бяха свободни и Дейвид слезе тичешком по един от тях. Някой подвикна:

– Хей, Дейв, къде отиваш?

Дейвид се усмихна и махна неопределено, сякаш всичко беше наред. Мина с широка крачка покрай боядисаните камъни и странната скулптура и излезе през стъклената врата. Беше навън и въздухът, който само преди минути изглеждаше влажен и унил, сега носеше обещание за ново начало.

Той вдъхна дълбоко и се огледа. Не биваше да спира. Тръгна бързо по Ласал Стрийт, без да смее да се озърне през рамо. Не изглеждай подозрителен. Бъди спокоен. Това е един от най-важните дни в живота ти, каза си той, така че не го проваляй. Не можеше да се прибере у дома, защото още не беше готов за този сблъсък. Не можеше да скита по улиците, защото щеше да срещне някой познат. Къде да се скрие за малко да обмисли нещата, да си избистри главата и да състави план? Погледна часовника си – 7:51, идеално време за закуска. На една пресечка зърна неонов надпис „Абнър“, примигващ в зелено и червено, но дори и отблизо не успя да разбере дали е кафене или бар. Преди да влезе, хвърли поглед през рамо, увери се, че охраната не е по петите му, и прекрачи в топлия сумрачен свят.

Оказа се бар. Сепаретата отдясно бяха празни. Столовете стърчаха преобърнати върху масите, очаквайки някой да почисти пода. Самият Абнър стоеше зад дългия излъскан дървен бар и се усмихваше лукаво, сякаш питаше: „Какво търсиш тук?“

– Отворено ли е? – попита Дейвид.

– Заключено ли беше? – отвърна с въпрос Абнър.

Препасан с бяла престилка, той лъскаше бирена халба. Имаше дебели космати ръце и въпреки грубоватото поведение лицето му излъчваше спокойната самоувереност на барман ветеран, виждал какво ли не.

– Мисля, че не.

Дейвид пристъпи бавно към бара, погледна надясно и мерна на последния стол някакъв тип, който изглеждаше като изпаднал в несвяст, но все още стискаше чашата.

Дейвид свали черното си палто и го преметна на облегалката. Седна, огледа редиците бутилки пред себе, бирените кранове и десетките чаши, подредени като по конец. Когато се почувства на място, попита:

– Какво препоръчвате преди осем сутринта?

Абнър погледна проснатия на бара клиент и каза:

– Какво ще кажете за кафе?

– Вече пих. Предлагате ли закуска?

– Да, нарича се „Блъди Мери“.

– Дайте една порция.

Рошел Гибсън живееше под наем в общински апартамент заедно с майка си, едната от дъщерите си, две внучета, променлив брой племенници и дори от време на време някой закъсал за жилище братовчед. За да се спаси от хаоса, тя често бягаше на работното си място, макар че положението там понякога се оказваше още по-лошо. Всеки ден пристигаше в службата около седем и половина, отключваше, прибираще двата вестника от верандата, светваше лампите, настройваше термостата, правеше кафе и проверяваше как е фирменото куче, наречено Прели. Изпълнявайки тия обичайни задачи, тя си тананикаше и понякога дори пееше тихичко. Макар че никога не би го признала пред шефовете, Рошел се гордееше с професията си на секретарка в адвокатска кантора – дори такава като „Финли и Фиг“. Когато я питаха какво работи, тя отговаряше неизменно: „правна секретарка“. Не просто някаква си там секретарка, а правна. Богатият ѝ опит компенсираше липсата на професионално образование. Осемте години сред вихъра на адвокатската практика я бяха научили на много неща за юридическата наука и още повече за юристите.

Прели беше куче от смесена порода, което живееше в кантората, защото никой не искаше да го приюти. Принадлежеше в еднаква степен на тримата – Рошел, Оскар и Уоли, – но буквално цялата отговорност за неговите потребности падаше върху Рошел. Избягал незнаяно откъде, Прели бе избрал „Финли и Фиг“ за свой дом преди седем години. По цял ден спеше на малко легло до Рошел, а нощем обикаляше да пази. Като куче-пазач се проявяваше доста прилично и пропъждаше с лая си крадци, вандали и дори някои недоволни клиенти.

Рошел го нахрани и наля вода в купичката му. От малкия хладилник в кухнята извади кутия ягодово кисело мляко. Когато кафето кипна, тя си наля една чаша и подреди бюрото си идеално както винаги. То беше от стъкло и хромиран метал, солидно и впечатляващо – първото, което виждаха клиентите, когато прекрачваха прага. Кабинетът на Оскар можеше да се нарече спретнат. Този на Уоли беше истинска кочина. Дватама можеха да се крият зад затворените врати, но Рошел беше на показ.

Тя разгърна „Сън Таймс“ и започна от първата страница. Четеше бавно, отпиваше от кафето, хапваше кисело мляко и тихо си тананикаше, а Прели хъркаше долу до нея. Рошел обожаваше тези кратки мигове на покой в ранното утро. Не след дълго телефонът щеше да задрънчи, адвокатите щяха да пристигнат, а после, ако имаха късмет, да се появят и клиенти – някои с уговорка, други без.

За да се отърве от жена си, Оскар Финли всяка сутрин излизаше в седем, но рядко стигаше до кантората преди девет. Два часа обикаляше из града, отскачаше до полицейския участък, където братовчед му се занимаваше с пътните произшествия, наминаваше да поздрави шофьорите от „Пътна помощ“ и да чуе последните клюки за най-новите катастрофи, пиеше кафе със собственика на две западнали погребални агенции, носеше понички в пожарната, бърбеше си с шофьорите на линейки и понякога правеше визитация на любимите си болници, където крачеше

по оживените коридори и с трениран поглед издирваше хора, пострадали поради чужда небрежност.

Оскар пристигна в девет. Уоли имаше далеч по-хаотичен живот и никога не се знаеше кога ще дойде. Можеше да цъфне в седем и половина, напомним с кафе и „Ред Бул“ и готов да съди който му се изпречи на пътя; можеше и да се довлече в единайсет с махмурлук и зачервени очи и да потърси убежище в кабинета си.

През този знаменателен ден обаче Уоли пристигна малко преди осем с широка усмивка и ясен поглед.

– Добро утро, мис Гибсън – поздрави жизнерадостно той.

– Добро утро, мистър Фиг – отвърна тя в същия тон.

Във „Финли и Фиг“ атмосферата винаги беше напрегната и всяка реплика можеше да прерасне в скандал. Затова думите се изричаха и възприемаха много внимателно. Сутрешните поздравии биваха анализирани най-грижливо, защото можеха да се окажат подготовка за нападение. Дори обръщенията „мистър“ и „мис“ носеха товара на неприятни спомени. По времето, когато Рошел все още беше само клиентка, Уоли допусна грешката да я нарече „момиче“. Думите бяха невинни, нещо от рода на: „Виж какво, момиче, аз правя всичко възможно.“ Определено не бе искал да я засегне и бурната ѝ реакция беше неоснователна, но оттогава нататък тя държеше да я наричат „мис Гибсън“.

Рошел се раздразни леко от това нарушаване на усамотението ѝ. Уоли каза няколко ласкави думи на Прели, погали го по главата и докато се отправяше към кабинета си, попита:

– Има ли нещо във вестника?

– Не – отвърна тя. Не искаше да обсъжда новините.

– Не съм изненадан – каза той и това бе първият изстрел за деня. Тя четеше „Сън Таймс“. Той четеше „Три-

бюн“. Всеки от двамата смяташе, че другият не разбира нищо от вестници.

Вторият изстрел се раздаде само след минута, когато Уоли отново изникна в приемната.

– Кой направи кафето? – попита той.

Рошел не му обърна внимание.

– Малко е слабичко, не мислите ли?

Тя бавно прелисти страницата и хапна лъжичка кисело мляко.

Уоли отпи шумно, млясна с устни, намръщи се, сякаш бе глътнал оцет, после взе вестника и седна на масата. Преди Оскар да спечели сградата, някой бе избил няколко стени в предната част, за да оформи широко фоайе. Работното място на Рошел беше отстрани, близо до вратата, а на около два метра от нея имаше столове за чакащите клиенти и дълга маса, използвана някога в нечия трапезария. С течение на годините масата се превърна в място за четене на вестници, пиене на кафе и приемане на заявления. Уоли обичаше да виси там, защото в кабинета му цареше ужасна неразбория.

Той разгърна „Трибюн“ колкото се може по-шумно. Рошел продължи да си тананика, без да му обръща внимание.

След няколко минути телефонът иззвъня. Мис Гибсън с нищо не показва, че го е чула. Телефонът иззвъня пак. След третия сигнал Уоли отпусна вестника и каза:

– Няма ли да вдигнете, мис Гибсън?

– Не – лаконично отвърна тя.

Телефонът иззвъня за четвърти път.

– И защо не? – попита той.

Тя не благоволит да отговори. След петия сигнал Уоли захвърли вестника, скочи на крака и се отправи към телефона на стената до ксерокса.

– На ваше място не бих вдигнала – каза мис Гибсън.

Той спря.

– Защо не?

– Обаждат се за сметките.

– Откъде знаете?

Уоли се вгледа в телефона. На екранчето пишеше само СКРИТ НОМЕР.

– Знам. Звънят всяка седмица по това време.

Телефонът замлъкна и Уоли се върна към масата и вестника. Скри се зад страниците и се зачуди коя ли сметка не е платена и кой доставчик се е ядосал дотолкова, че да звъни в адвокатска кантора и да притиска адвокати. Разбира се, Рошел знаеше, защото тя водеше сметките, но Уоли предпочиташе да не я пита. Иначе щяха да се изпокарат за неплатените фактури и липсата на пари като цяло, а оттам можеха лесно да хлътнат в ожесточен спор за цялостната стратегия на фирмата, нейното бъдеще и личните недостатъци на партньорите.

И двамата не го желяеха.

Абнър много се гордееше със своята рецепта за „Блъди Мери“. Използваше точни количества доматен сок, водка, хрян, лимон, лайм, сос „Устър“, черен пипер, табаско и сол. Винаги добавяше две зелени маслини и за финал слагаше стръкче целина.

Дейвид отдавна не се бе радвал на толкова приятна закуска. След като набързо изконсумира две от творенията на Абнър, той се ухили блажено, горд от решението си да зареже всичко. Пияницата в края на бара хъркаше. Нямаше други клиенти. Абнър изцяло се отдаде на работата – миеше и бършеше коктейлни чаши, проверяваше алкохолните си запаси, човъркаше бирените кранчета и същевременно предлагаше коментари по най-разнообразни теми.

Най-после телефонът на Дейвид иззвъня. Обаждаше се секретарката му Лана.

– Олеле – каза той.

– Кой е? – попита Абнър.

– От службата.